

գակները վերստին բացին իրենց շրթները, թափելու համար ի սփիւռս աշխարհի ցիրուցան հայութեան ողբաշաղտերուն վրայ աւետիսը վերանորոգ հայրապետութեան, այն առտուն հայոց հայրենիքը աւելցաւ, աճեցաւ:

Իր դարերն էին որոնք ետ կը դառնային, մեր պատմութեան բոլոր սխրագին, սրտայոյզ գեղեցկութիւնները վերստին պարպելու, այդ ամէնուն համար ծարաւահիւծ մեր սիրտերուն:

Էջմիածնի զանգակներ, զիտէք թէ ինչպէս լսեցին ձեզ կայանին մէջ կոյր, անդամալոյծ, մահամերձ մեր ծերերը: Ի՞նչպէս դուք գտաք սրտին տաճարները մեր պարմաններուն: Ի՞նչպէս իջաք կոյս աւազաններուն մէջը մեր մանուկներու հոգիին:

Էջմիածնի զանգակներ, ձեզ չեմ նմանցներ գարունն աւետող ծայներուն. դուք մեզի դարձաք ոչ միայն իբրեւ մեր պատմութիւնը այդ առտու, այլ մեր շքեղ ապառնին:

Ձեր ծայնն է արբենի այն պողոտան, որուն վրայէն հանդերձուած է քալել հակատագիրը այս ժողովուրդին:

Ովսաննա ի մեռելոց յարուցելոյն:

ԵՂԻՎԱՐԴ

Ն Ե Ր Կ Ա Յ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Ա

Կուգաս ինծի,
Երբ պարտուած եմ ալ ինձմէ,
Կամ երբ կ'իյնայ հովը ցուրտին
Վըրան կըրակ իմ օտերուն:

Կուգաս ինծի,
Անմոռեմի, երբ կործանած
Լեռնէ յոյսիս, ու չեմ բաւեր
Քեզ առնելու պարտանակիս:

Կուգաս ինծի,
Մութէն մաղուած լոյս մը ինչպէս,
Կաթիլ կաթիլ աստղանալու
Վըրան պըղտաւ իմ մեղեքուն:

Բ

Կը կարծէի,
Հիւլէին մէջ գանկն ըլլայիք
Դուն քսեղծած տիեզերքիդ.
— Անհունէն վեր, անհունն է մարդ:

Կը կարծէի,
Երանութեան խորհուրդն անհաս

Կալը մարդուն, ասողերէ ասող
Եւ ըսփիւրէ մինչեւ ըսփիւր:

Բայց դուռն անա
Գերեզմանին, ափ մը ծովէն
Ժամանակին, որ կը լեցուի,
Մարդոց բոլոր երազներով:

Մութ հողերէն
Լոյսին նետուող ծիլը ինչպէս,
Ես կը բացուիմ բու խորհուրդիդ՝
Կայծի մ'անգոյն խորն հրդեհուող
Երկինքներուն:

Գ

Զի վեր քան մահ, երանութիւն,
Գիրն է հակսին ըլլալ մարդուն:
Դուն ես համբան, անգերեզման,
Ուրկէ կուգանք մենք իրարու:

Ես՝ բարձրացող, թէ դո՞ւն՝ իջնող.

Մենք գիրկ գրկի, վեր անհունէն,
Աւելի մօտ ենք իրարու:

Կուգաս ինծի, կուգամ քեզի,
Փրօշած կասկած, փրօշած պատուար,
Մանկան մը պէս որ կը վազէ
Հեռուէն եկող ձայնին իր մօր:

ԵՂԻՎԱՐԴ

